

Pesmi

Dane Zajc

GLAVA SEJAVKA

Na brezpoti, ki so jo petpedikali koraki,
je rekla bolečina na zahodni celini glave:
Že dolgo gradim satje,
ga polnim z medom, ki ga ne razumeš.
Ki ti je tuj.
Ki ga ne boš pil, ker ga cedim
iz tvojega mesa.

V kraju zdaj, pozneje ali zmeraj so se ustavili koraki,
ker je spregovorila noga:
Do kosti sem se te nagrizla.
Nažrla sem se svojega imena.
Odslej ga brez koristi oblizuješ v ustih.

Nihče ni videl glave, ki se je kotalila po bregu
z masko iz prsti, oblepljena z obliži razpadanja:
Vračam se za zmeraj. Vračam se v prostost, je pela
in pijansko razmetavala zobe in zgubljala oči po mokri travi.
V grapi se je dotrkkljala
in se potuhnila
in dolgo hujšala v popolnost.

Od tu se ne vidi nikamor.
Nikjer ni tistega, ki je bil oropan.
Ki se je razbežal.
Misliti nanj je teže,
kot misliti o luknji v izgubljenem zobu.

ŽIVAL

Kako je z živaljo,
smo vprašali zjutraj.
Njihovi trdni zidovi so molčali.
Naselili smo se pred vrati njihove hiše.